

מסרים לכל...

בעריכת הרב נחום גמליאל

לקח מהפרשה,

'ויקח האיש נזם זהב ויאמר בת מי את' (כד', כב' - כג') המפרשים מסבירים שאליעזר היה כל כך בטוח שהצליח ה' דרכו עד שלא חשש לתת את הצמידים על ידי רבקה עוד לפני ששאל אותה בת מי היא. וצריך לומר שבצורה זו אדם מוציא את האמונה שבלבו מהכוח את הפועל ומוכיח לבורא כל העולמות שהוא באמת מאמין ובוטח בו... הנהגה זו מלמדת אותנו שאליעזר הבין וידע שהכוח העיקרי שגרם להצלחתו הייתה האמונה והתפילה שבצידה, ולמרות המלאכים שהתלוו אליו בדרכו לא היה עולה בידו לבצע את השליחות אלמלא התאזר באמונה רבתי בבורא עולם. והראיה, שכאשר שב אליעזר ליצחק הוא מספר 'שנזדמנה לו רבקה בתפלתו' ולא על ידי מלאכים. ואולי אפשר לתלות את הסיבה להצלחת השידוך גם ב 'מידה כנגד מידה', שהרי ממש באותה שעה בה חיפש אליעזר שידוך ליצחק היה יצחק עצמו עסוק בחיפושים אחרי הגר להשיבה אל אביו ואז במידה כנגד מידה הזדמנה לו רבקה. האמונה החזקה שפיעמה בלבו של אליעזר יכולה לשובב את ליבו של כל אדם באשר הוא. צריך לצייר לעצמנו באופן מוחשי את מעמד מסירת התכשיטים לרבקה עוד בטרם ידע בת מי היא ורק אז נשכיל להבין את עיוזו עצמתה של אמונה זו מחד, ואת האושר שהיא מעניקה לאדם מאידך. ובאמת מה מאושר האדם שחי בעולם של אמונה. אחד מחלקיה של אמונת ישראל היא האמונה בשכר ועונש, המעוררת את האדם לחיות כל ימיו בתשובה, שהרי אם יודע הוא ששום מעשה אפילו דיבור קל שבקלים לא נמחק, קל לו להביא את עצמו למצב של תשובה מאהבה. הרב סילמן סיפר מעשה מזעזע שיש בו כדי להמחיש את האמונה בשכר ועונש, וגם את המידה כנגד מידה. בשכונה מסוימת בירושלים מתגורר יהודי שעשה חטא מסוים ליד אחד מעמודי החשמל ברחובה הראשי של השכונה. כשהביאו אותו לפני הדיינים הצליח הלה להתחמק מעונש לאחר ש'הוכיח' שידייו לא היו במעל הזה. עברו ארבע שנים מאז המקרה, והכל הספיקו לשכוח את הסערה שפקדה את השכונה בעת ביצוע המעשה. בבוקר בהיר אחד צועד מיודענו לעבר הסופרמרקט השכונתי כדי לרכוש מוצרי מזון, ולפתע נופל עמוד החשמל על ראשו ופוצעו קשה. רק מתי מספר ידעו שהיה זה אותו עמוד שבסמוך לו התבצעה העבירה. הכל כבר שכחו, אבל בורא עולם, שלפניו נגלו כל תעלומות, זכר את כל המפעל.

(עלינו לשבח)

פינת חזלכח

בישול בשבת / עירוי כלי ראשון

א: נזל חם יותר מ-45 מעלות שנמצא ב 'כלי ראשון' מבשל מוצרים שהוא נשפך עליהם. (עירוי מבשל כדי קליפה).

ב: הכוס או הכלי שאליה נשפכו המים נקרא כלי שני. כלי שני לא מבשל דברים שמניחים בתוכו, למעט מקרים יוצאי דופן שיתבארו בהמשך.

ג: אין לשפוך מים רותחים ממיחם או קומקום על מוצרים שאינם מבושלים.

ד: סוכר וקפה נמס התבשלו כבר בתהליך ההכנה, ואפשר לשפוך עליהם מים חמים מכלי ראשון. (יש מחמירים)

ה: קפה שחור לא התבשל בתהליך ההכנה, אבל עבר תהליך קליה באש. לספרדים אפשר לשפוך מים חמים מכלי ראשון על קפה שחור, לאשכנזים צריך לשים את הקפה רק אחרי שמוזגים את המים לכוס.

ו: תה לא התבשל בתהליך היצור, ויתכן שהוא מתבשל גם בכלי שני. לכן כדי להכין תה בשקיות צריך למוזג את המים הרותחים לכוס ריקה, להעביר אותם לכוס ריקה אחרת, ורק אחר כך להניח את שקית התה.

גיל הבגרות / חלק ד'

אחד ממאפייני גיל הבגרות הוא 'מרד'.

לא סתם קוראים לילדים בגיל הזה נוער: הם מנערים את עצמם מאחריות וחושבים שהם הכי חכמים בעולם, לא תמיד הם מוכנים ללמוד מניסיוננו, ורוצים לחוות וללמוד הכל מתוך "בית הספר" של החיים. בדברים לא עקרוניים תפקידנו להציע. אם הם לא רוצים לשמוע, יש לתת להם להתנסות. בכל מקרה אנו, ההורים צריכים להיות סבלניים וגם אם הם טעו או נכשלו לא להגיד "אמרנו לך!" "אתה רואה?". יש לגלות הרבה אמפתיה ("זה קורה, אני מבינה מה הביא אותך לחשוב כך...") וללמוד לסלוח לטעויות ושגיאות. ועוד: **חשבתם פעם למה ילד מאיים לפני שהוא בורח?**

או למה הוא מספר לנו שהוא נוסע לחו"ל לאוורור ולא אכפת לו מה נגיד... ובכן, אכפת לו מאד מאד מה נגיד, אחרת הוא לא היה מספר, הוא היה בורח ללא התראה וטס ללא הצהרה מוקדמת, הוא בוחן אותנו לראות עד כמה אכפת לנו ממנו ואיך נגיב. אז איך נגיב? אין להגיב בשלוות נפש: "תברח..." הילד יפרש זאת כחוסר אכפתיות ואדישות, הוא יפגע, ואז באמת הוא יכול לעשות שטויות. מצד שני אין להגיב בהיסטריה ובחרדה: הוא יבין שהוא נתקל בנקודה רגישה שלנו ועשוי לנסות אותנו בצד הזה. צריך לומר לו: "אתה יקר לי מאד ואני אוהבת אותך, הייתי שמחה אם היית נשאר בבית". "בגלל שאני כ"כ אוהבת אותך ורוצה בטובתך אני אומרת לך לא. אם לא היה אכפת לי ממך לא הייתה לי בעיה להגיד לך כן". "אני מבינה אותך כ"כ, אתה מזכיר לי את עצמי בגיל שלך אבל אני לא מאפשרת לך לצאת עד שעות כאלה כי אני דואגת לך, אוהבת אותך ורוצה בטובתך".

גם אם נדמה שהילד לא זקוק למילות אהבה, דעו לכם שהוא רוצה לשמוע זאת שוב ושוב, אפילו כשהוא מצהיר בפה מלא שרק לילדים קטנים אומרים מילים כאלו.

ה"לא" צריך לבוא ממקום של אכפתיות ואהבה, ואף להצהיר על כך! ולא ממקום של עליונות.

בגיל הזה צריך לדבר עם הילד ולא אל הילד. כלומר: לשתף אותו לעיתים בשיקול הדעת, להביע רגשות, לשדר אהבה. לא לדבר בצורה שתשדר עליונות.

לסיכום: הייתי אומרת שאפשר לדמות את גיל הבגרות לאוניה מפליגה והילד הוא החובל. התפקיד שלנו להיות על המזח לאחוז בחבל הקשור לאוניה. אוהזים אבל לא מידי חזק. בודקים מידי פעם אם החבל עדיין מחובר לאוניה, בודקים שלא הרחיק מידי ואינו מסתבך בסערה. נותנים לו להפליג, ובשעת חירום מושכים את האוניה אלינו עם החבל. נזכור שתהליך הבגרות הוא הכרחי כדי שהילדים שלנו יהיו הורים לתפארת כשינשאו בבוא העת. שבת שלום! שושנה.

סיפור לשבת

שומר דלתות ישראל

בעיה לא פשוטה התעוררה אצל שניים מילדי. עשינו כל שיכולנו בכל צד של העניין, נעזרנו בכל מי שיכול היה לעזור, בחתונות בקשנו מהחתן והכלה שיתפללו עלינו בחופתם, סגולות נעשו על ידינו בלי שהיות וכמובן הרבינו במצוות. ככל שעבר הזמן בו הלך כאבנו וגדל- הלך וגדל גם מספר האנשים שהזכירו אותנו בכל מקום אפשרי. יום אחד צלצל אחד מידידי המשפחה וסיפר שהוא נוסע לרב גדול והוא רוצה לדעת אם יש ברצוני שישאל את הרב מה יש לעשות בעניין. הוא מזכיר לי כי מי ששואל צריך גם לעשות, ועל כן הוא אינו יכול לשאול בשמי אלא אם כן אנחנו מתכוונים לעשות כדבריו של הרבי אם יאמר. אמרתי לו שישאל.

הידיד נסע וחזר עם ברכה מהאדמו"ר ו... "אחרי שהאדמו"ר ברך", כך סיפר הידיד "הוא אמר מיד: תגיד להם שיבדקו את המזוזות בחדרים של הילדים". שמעתי את הדברים בהלם קל. לפני שנה ומשהו כשהבעיה התגלתה בדקנו את המזוזות של כל הבית אצל בודק מומחה. כולן היו כשרות מלבד אחת שהיה בה ספק, והחלפנו אותה בלי היסוס. אנחנו קונים מזוזות אצל סוחר שהוא עצמו סופר, ומוכר לנו כיהודי ירא שמיים וניתן לסמוך עליו. לכן תבינו שכאשר אמר האדמו"ר שיש לבדוק את המזוזות נשימתי נעתקה. רגע אח"כ נזכרתי בעובדה שבאישור השאלה התחייבתי לקיים מה שיבקש ממני.

מיהרתי עם ארבעת המזוזות של חדרי הילדים אל המגיה לאחר שסימנתי איזה מזוזה שייכת לאיזה חדר. המגיה עצמו היה ירא שמיים, תלמיד חכם ומומחה בעבודתו. כשבאתי לקחת חזרה את המזוזות הבדוקות גיליתי יהודי חיור וכאוב- שתיים מהמזוזות בבעיה לא פשוטה, הבעיה הזאת הייתה מאז נכתבה המזוזה,

עד היום אני לא מבין איך לא גילינו את הבעיות האלו קודם לכן ואיך הסופר המומחה טעה כך. הלכנו לרב שפסק בוודאות ששתי המזוזות פסולות, שתיהן היו של חדרי הילדים עם הבעיה. הרבי שלא מכיר אותנו ידע שהמזוזות פסולות! סיפור זה נכתב שבוע לאחר המעשה. עוד לא ראינו ישועות- אנו מאמינים שנראה

רווח אחד הרווחנו מידי: **חיזוק ממשי באמונת חכמים.** (מסיפורי א.מ. אמיץ)

לרפואת חוה הדסה בת חנה עלטה / בתיה בת רומיה / דוד בן יונה. מור בת סימה/שילה בת נעמי

לרפואת בלוריה בת עלו / אברהם בן בלוריה / מנשה בן אברהם / נאוה בת מרים / נתנאל בן עמונאל

תאיר בת אשר.